

A Trump–Hszi csúcstalálkozó: stratégiai célok és eredmények

A 2026. május 14-15-i találkozóra Donald Trump amerikai elnök és Hszi Csin-ping kínai elnök között nem a megbékélés kísérleteként, hanem a „szabályozott verseny” mechanizmusaként tekintünk, amely nem változtatta meg alapvetően az amerikai–kínai kapcsolatokat – stabilizációs célt szolgált, és így csökkentette a világ két legnagyobb gazdasága közötti konfliktus eszkalációjának közvetlen kockázatát. A csúcstalálkozóra a fokozott geopolitikai feszültség időszakában került sor. Az amerikai–kínai kapcsolatok romlottak a kereskedelem, a fejlett technológiák, Tajvan, az exportellenőrzés, az ipari támogatások és az indiai-csendes-óceáni térségben folyó katonai versengés kapcsán. Ugyanakkor az iráni háború és a Hormuzi-szoros körüli instabilitás erős ösztönzőt jelentett mindkét fél számára, hogy kerüljék a gazdasági helyzet egyidejű eszkalációját.

Amerikai célok és prioritások. 1. A vámháború újbóli eszkalációjának és a gazdasági instabilitás kockázatának csökkentése. Washington az amerikai vállalatok számára szélesebb körű piaci hozzáférést kívánt elérni, különösen a légi közlekedés, a mezőgazdaság, az energiaipar és a feldolgozóipar területén. 2. Trump együttműködést keresett a stratégiai ellátási láncok terén, különös tekintettel a ritkaföldfémekre és a kritikus ipari nyersanyagokra. 3. Trump célja volt az is, hogy biztosítsa Kína együttműködését a globális energiapiacok stabilitásának fenntartásában az iráni válság idején, különösen a Hormuzi-szorosban a hajózás szabadságát illetően. 4. Trump nyomást gyakorolt Hszi-re, hogy fokozza az amerikai opioid-válsággal összefüggő fentanil-prekursorok exportja elleni kínai erőfeszítéseket. 5. Az amerikai szavazók és a világ számára a találkozó lehetőséget nyújtott Trumpnak arra, hogy diplomáciai erejét megmutassa, és olyan vezetőként mutassa be magát, aki képes kezelni a Kínával fennálló konfliktusokat, miközben védi az amerikai gazdasági érdekeket.

Kínai célok és prioritások. 1. A kapcsolatok stabilizálása, a további kínai növekedést és technológiai fejlődést veszélyeztető gazdasági elszakadás megakadályozása. 2. Az exportra, kiemelten a félvezetőkre és a fejlett technológiákra vonatkozó további amerikai korlátozások megakadályozása. 3. Annak demonstrálása, hogy Kína globális hatalomként egyenrangú az Egyesült Államokkal. 4. Kína számára a stratégiai rugalmasság megőrzése Iránnal kapcsolatban, miközben ellenáll az amerikai nyomásnak Tajvan és az iparpolitika terén. 5. Az olyan engedmények elkerülése, amelyek belföldön gyengeségnek vagy az amerikai nyomásnak való behódolásnak tűnhettek volna.

A csúcstalálkozó eredményei. A csúcstalálkozó számos korlátozott, rövidtávú, taktikai szintű eredményt hozott: 1. az azonnali gazdasági konfrontáció elkerülésével; 2. a kommunikációs csatornák megerősítésével; 3. kereskedelmi és gazdasági kérdésekben a magas szintű konzultációk és a beszállítói lánc biztonságával kapcsolatos folyamatos párbeszéd fenntartásával; 4. geopolitikai téren a tengeri biztonság fenntartása és a Hormuzi-szorosban bekövetkező zavarok elhárítása iránti elköteleződéssel.

Azonban nem hozott jelentős áttörést a stratégiai rivalizálást meghatározó alapvető kérdésekben: 1. nem született átfogó megállapodás a vámokról, a technológiai korlátozásokról, az exportellenőrzésről, a mesterséges intelligencia terén folyó versenyről, az ipari támogatásokról és a félvezető-politikáról; 2. Tajvan kérdésében továbbra is alapvető nézetkülönbség és gyakorlati megközelítés áll fenn – Kína fenntartja igényét a sziget feletti fennhatóságra, az Egyesült Államok pedig az elköteleződését Tajvan önállóságának akár fegyveres úton történő támogatására; 3. az emberi jogok, a demokratikus kormányzás és az éghajlati együttműködés kevés figyelmet kaptak.

Értékelés: Kína enyhe diplomáciai előnnyel került ki a találkozóból. Hszi Csin-ping elérte, hogy Kínát szimbolikusan az Egyesült Államok globális versenytársának ismerjék el; Peking elkerülte a jelentős engedményeket Tajvan, az iparpolitika vagy a technológiai kérdések terén, miközben továbbra is profitált a feszültségek enyhüléséből és a stabilizálódott gazdasági kapcsolatokból.

Az Egyesült Államok csökkentette a globális piacokat fenyegető közvetlen kockázatokat, megerősítette a kommunikációs mechanizmusokat, és potenciálisan gazdasági előnyöket biztosított a kínai vásárlások és a folytatódó kereskedelmi együttműködés révén.

Trump retorikája a Kínával való közös globális irányításról aggodalmat keltett az Egyesült Államok szövetségesei körében, akik attól tartanak, hogy ez a nyelvezet a világrend „G2” koncepcióját sugallja.

2026. május 15.